

Phần 1

Tác Giả: Debbie Macomber

Người Dịch: Yên Minh

Cecilia Randall đã nghe kể về những người, mà nếu cho họ một điều ước họ sẽ muốn sống lại chính cuộc đời của mình. Nhưng cô thì không muốn như vậy. Cô hài lòng với giai đoạn mười hai tháng kể từ khi cô bước sang tuổi hai mươi hai.

Mười hai tháng đã trôi qua.

Tháng Giêng vừa rồi, ngay sau Tết, cô đã gặp Ian Jacob Randall, một anh chàng hải quân, một thủy thủ tàu ngầm. Cô đã phạm phải một sai lầm nghiêm trọng - đó là để mình dính bầu. Rồi cô làm rối tung mọi chuyện lên bằng một sai lầm nữa, là làm đám cưới với anh chàng này.

Đó là lỗi thứ ba và từ đó, cô ngày càng lún sâu hơn vào những sai lầm nối tiếp nhau. Cô thật ngốc nghếch, ngây thơ trong tình yêu - và tệ hơn cả - là cô quá lãng mạn. Bởi thế mà anh chàng hải quân và cuộc sống của anh ta đã nhanh chóng hấp dẫn cô.

Cô con gái nhỏ Allison Marie của họ bị sinh non trong khi Ian đang công tác ngoài biển. Đã thế cô bé còn bị chứng tim bẩm sinh. Đến khi Ian trở về, Allison Marie đã qua đời. Lúc người ta hạ chiếc bình đựng tro hỏa táng nhỏ xíu của con gái mình xuống đất ướt lạnh lẽo của vùng Tây bắc Thái Bình Dương, Cecilia cô đơn đứng nhìn, gió mưa không ngớt tấp vào mặt cô rất buốt. Cô buộc phải có những quyết định giữa sự sống và cái chết mà chẳng có lời khuyên nào của gia đình hay sự động viên an ủi của chồng mình. Mẹ cô sống ở vùng bờ biển phía Đông và vì có một con bão tuyết nên bà không thể bay tới Oa-sinh-ton. Cha cô ủng hộ cô theo cách của ông - và nó quá ít ỏi. Ý tưởng “có mặt ở chỗ con gái” của ông chỉ là gửi cho cô tâm thiệp, và viết vài dòng bày tỏ sự cảm thông sâu sắc trước nỗi mất mát lớn lao của cô. Biết bao đêm cô thẫn thờ choáng váng và khóc ròng bên chiếc nôi trống của con, cô yêu đưa con bé bỏng tội nghiệp của mình biết bao. Những người vợ hải quân khác cố an ủi cô nhưng Cecilia không cảm thấy thoải mái với người lạ. Cô từ chối sự cảm thông giúp đỡ và tình bạn của họ. Vì mới ở vịnh Cedar trong một thời gian ngắn nên cô chưa kịp có bạn bè thân thiết. Do đó cô càng cảm thấy mình cô đơn trống vắng hơn.

Khi Ian trở về, anh cố giải thích sự chậm trễ của mình là do các thủ tục trong ngành hải quân. Nhưng Cecilia đã quá mệt mỏi rồi. Chỉ có một hiện thực đau đớn tồn tại trước mắt cô: con gái cô đã chết. Chồng cô không thể biết và không thể cảm nhận được những gì cô đã phải chịu đựng trong thời gian anh đi vắng. Vì anh ở trên một chiếc tàu ngầm hạt nhân nên trong suốt thời gian làm nhiệm

vụ, tất cả các cuộc liên lạc chỉ được giới hạn trong những chữ “các bức điện từ gia đình”. Nhưng cũng chẳng thể làm gì được vì đúng thời điểm đó, con tàu lại bị kẹt dưới một mồm băng. Cô đã báo cho anh về sự ra đời và cái chết của Allison. Cô đã viết về nỗi đau giằng xé trái tim mình trong những tin nhắn ngắn ngủi đó mà chẳng hề biết rằng chúng bị nhân viên hải quân kiểm soát chặt chẽ. Vì vậy mà mãi đến khi chuyến đi mười ngày kết thúc, viên sỹ quan trên tàu mới chuyển thông tin đến anh. Anh không biết, Ian khẳng định nhiều lần như thế. Chắc chắn là cô không thể buộc anh phải chịu trách nhiệm rồi. Tuy nhiên cô vẫn nghĩ là anh cũng có lỗi trong tất cả mọi chuyện. Mặc dù có thể điều đó là không công bằng, nhưng Cecilia không thể tha thứ cho anh.

Bây giờ cô muốn chấm dứt. Chấm dứt cuộc hôn nhân của cô, chấm dứt những cảm giác tội lỗi và hối tiếc, chỉ duy nhất là chấm dứt. Cách trốn thoát duy nhất là ly dị Ian. Ngồi ở hành lang gần phòng xử, cô cảm thấy quyết tâm của mình mạnh mẽ hơn bao giờ hết. Chỉ cần một nhát búa dứt khoát của người thẩm phán là cô có thể bỏ lại sau lưng cơn ác mộng đã qua. Và cuối cùng, cô sẽ quên rằng cô từng gặp Ian Randall.

Allan Harris, luật sư của Cecilia bước vào phòng giải lao bên ngoài phòng xử án hạt Kitsap. Cô thấy anh nhìn quanh cho tới lúc bắt gặp cô. Anh giơ tay ra chào rồi bước tới chỗ cái ghế gỗ nơi cô đang ngồi và ngồi vào chỗ trống bên cạnh.

“Hãy cho tôi biết chuyện gì sẽ xảy ra”, cô hỏi bởi muốn chắc chắn rằng cuộc đời mình sẽ thay đổi, chỉ ít cũng trở về gần như cách đây một năm. Allan đặt chiếc va li của anh lên đùi. “Chúng ta hãy chờ tới khi thông báo. Thẩm phán sẽ hỏi xem chúng ta đã sẵn sàng chưa. Tôi sẽ nói là chúng ta đã sẵn sàng và chúng ta sẽ được cấp số. Cecilia lặng người đi, cô chậm rãi gật đầu. “Chúng ta có thể được cấp một con số bất kỳ giữa số một và số năm mươi”, luật sư của cô tiếp tục. “Rồi chúng ta đợi đến lượt mình”.

Cecilia lại gật đầu và cô hy vọng sẽ không bị kẹt ở tòa án cả ngày trời. Phải ở đây đã là tẻ lắm rồi, tẻ hơn nữa là cả Ian cũng có mặt. Cô vẫn chưa nhìn thấy anh. Có thể là anh đang gặp gỡ luật sư của mình ở đâu đó để bàn về chiến lược - cô không muốn anh chống lại việc ly dị. "Sẽ không có vấn đề gì chứ?". Lòng bàn tay cô ẩm ướt và trán lạnh toát mồ hôi. Cô muốn sự việc này nhanh chóng kết thúc để cô có thể sắp xếp cuộc sống của mình. Cô tin là chỉ khi đã hoàn tất thủ tục ly hôn, cô mới có thể làm được điều đó. Và chỉ đến khi đó, nỗi đau đờn trong cô mới dần tan biến.

“Tôi không thấy có gì vương mắc, đặc biệt là khi cô đã đồng ý chia sẻ tất cả các khoản nợ”. Allan hơi nhíu mày. "Năm trước cô đã ký thỏa thuận". Cecilia cảm thấy hơi nhói đau ở bụng và cô ôm cái túi vào lòng thật chặt. Cô tự nhủ, chẳng bao lâu nữa, chẳng bao lâu nữa cô có thể bước ra khỏi những cánh cửa này và bắt đầu một cuộc sống mới.

“Đó là một thỏa thuận hơi... bất thường”, Allan lầm bầm. Nghĩ lại, thỏa thuận đó lại là một phần của rất nhiều sai lầm mà cô đã mắc phải trong năm ngoái, nhưng theo luật sư, cô có thể dễ dàng sửa lại. Trở lại thời gian một năm trước, việc ký thỏa thuận này của họ đã rất có ý nghĩa. Để cố gắng chứng minh lòng chân thành, họ đi đến một thống nhất là người nào muốn ly dị thì sẽ phải thanh toán không chỉ chi phí tại tòa mà còn phải trang trải tất cả nợ nần trong suốt quá trình hai người chung sống. Bản thỏa thuận này có thể được xem như một cách trừng phạt hoặc ngăn cản việc ly hôn, nhưng giờ đây nó đã gây ra nhiều phiền toái hơn Cecilia tự trách mình vì đã ký vào bản thỏa thuận ấy. Lúc ký nó, cô muốn chắc chắn rằng Ian không lấy cô vì bắt buộc.

Vâng, có thai là chuyện ngoài kế hoạch, nhưng cô sẽ sẵn sàng và thoải mái khi tự mình nuôi nấng đứa con. Cô thích điều này hơn là bị mắc kẹt trong một cuộc hôn nhân bất hạnh hoặc bắt Ian phải ở trong một mối quan hệ mà anh không muốn.

Tuy nhiên, Ian rất kiên quyết. Anh đã thề rằng anh yêu cô, yêu đứa con chưa ra đời của họ và muốn cưới cô.

Lúc lên mười tuổi, cả thế giới của Cecilia tan nát khi cha mẹ cô ly dị. Cô không muốn làm thế với chính đứa con của mình. Trong suy nghĩ của cô hôn nhân là vĩnh viễn, vì vậy, cô muốn họ phải xác định rõ ràng trước khi cam kết sống với nhau cả đời. Giờ thì cô nghĩ là mình thật ngây thơ. Thật ủy mị. Thật lãng mạn. Ian cũng nói rằng anh muốn cuộc hôn nhân của họ sẽ là mãi mãi nhưng một năm vừa qua, đã cho thấy điều đó chỉ là ảo ảnh mà thôi. Anh nói Cecilia cần tin anh, tin vào sức mạnh của tình yêu, tin rằng tình yêu đó sẽ giúp cô vượt qua đống đau.

Cuối cùng, mở mắt trước niềm tin vào một người chồng sẽ hoàn toàn gắn bó với mình và hy vọng vào một cuộc sống hạnh phúc, Cecilia đã kết hôn - với một quy định. Đó là một thỏa thuận. Vì nghĩ rằng cuộc hôn nhân của mình sẽ kéo dài đến chừng nào cả hai còn tồn tại, nên họ soạn ra một thỏa thuận nhằm giúp cả hai cùng giữ đúng lời thề hẹn của mình. Trước hôn lễ, họ soạn xong bản hợp đồng và đem đi công chứng. Cô đã quên khuấy bản hợp đồng này và đến khi hẹn gặp Allan Harris, anh hỏi trước đám cưới có ký thỏa thuận nào không, cô mới nhớ. Rõ ràng đó không phải là loại tài liệu chuẩn, nhưng Allan cho rằng họ vẫn cần đưa nó ra cho tòa xem xét.

Cuộc hôn nhân của cô đáng ra sẽ không kết thúc thế này, nhưng sau khi đứa con qua đời, dường như mọi thứ đều bị vỡ nát. Nỗi mất mát đã xóa nhòa tình yêu mãnh liệt của hai người. Đáng ra đứa trẻ không chết - dù là đẻ non. Mọi cảm giác về sự công bằng và đúng đắn dường như biến mất khỏi thế giới của Cecilia. Cuộc hôn nhân vốn giúp cô duy trì cuộc sống lại trở thành cội nguồn của tội lỗi và đau khổ. Kinh nghiệm đã dạy cô rằng cô chỉ nên sống một mình.

Cô không thể nghĩ về chuyện này thêm một chút nào nữa. Cô buộc mình hướng suy nghĩ vào việc khác.

Các luật sư đang tụ tập bàn bạc với thân chủ của mình, và cô nhìn quanh, hy vọng nhìn thấy Ian. Cô cố gồng mình lên để sẵn sàng với cuộc đối đầu không thể tránh khỏi này. Trong bốn tháng qua, cô không hề nhìn thấy hay nói chuyện với anh mặc dù luật sư của họ thường xuyên liên lạc với nhau. Cô ngạc nhiên không biết liệu có phải tất cả những người này đều ở đây vì những lý do buồn chán như nhau không? Hẳn phải như vậy rồi. Nếu không thì ai ra tòa làm gì chứ? Không thực hiện lời hứa, không đúng thỏa thuận. Và rất nhiều nguyên nhân khác.

“Thẩm phán Lockhart sẽ xử vụ của chúng ta”, Allan gắt ngang dòng suy nghĩ của cô.

“Bà ta là người thế nào?”

“Chị ấy rất công bằng”

Cecilia chỉ cần có thế. “Đây chỉ là một nghi thức phải không?”

“Phải rồi”. Allan mỉm cười động viên cô.

Cô xem đồng hồ. Kết luận của tòa dự kiến sẽ được công bố vào lúc chín giờ và chỉ còn năm phút nữa. Ian vẫn chưa có mặt ở đây.

“Nếu như Ian không tới thì sao?”, cô hỏi.

“Thì chúng ta sẽ đề nghị kéo dài thêm”.

“Ồ”. Đừng có trì hoãn thêm nữa, cô thầm cầu nguyện.

“Anh ấy sẽ đến”. Allan khẳng định. “Brad bảo tôi rằng Ian cũng muốn sớm kết thúc như cô thôi”.

Tim cô lại nhói đau. Điều này sẽ rất dễ dàng thôi, cô tự nhủ để trấn an mình.

Cô đã trải qua phần khó khăn nhất - sự cô đơn và đau đớn, sự khổ sở và thất vọng về một cuộc hôn nhân không hạnh phúc. Tòa xử chỉ là hình thức. Allan đã nói vậy. Chừng nào hủy bỏ được thỏa thuận đó, vụ ly dị này sẽ nhanh chóng được giải quyết và cơn ác mộng sẽ lùi lại phía sau cô.

Rồi Ian xuất hiện.

Cecilia cảm nhận thấy sự hiện diện ấy trước khi nhìn thấy anh. Cô cảm nhận được cái nhìn của anh lúc anh lên cầu thang và vào phòng giải lao. Cô quay lại. Ánh mắt họ bắt chợt gặp nhau rồi cả hai vội vã quay đi.

Cần như đúng lúc anh đến thì cửa phòng xử án bật mở. Mọi người đứng dậy, hồi hải tràn vào trong bất chấp mọi lời giải thích. Allan bước bên cạnh Cecilia qua cánh cửa đó. Ian và luật sư của anh theo sau. Họ ngồi ở phía đối diện của phòng xử.

Ngay lập tức, chấp hành viên bắt đầu đọc tên những người tham dự phiên tòa. Mỗi khi đọc đến ai thì người đó trả lời và ký nhận số. Mọi việc diễn ra nhanh đến mức Cecilia gần như không nghe thấy chính tên mình.

“Randall”.

Đến lượt mình, cả Allan Harris và Brad Dumas đều trả lời rất to. Cecilia không nghe thấy số của họ.

Khi Allan ngồi xuống cạnh cô, anh viết con số ba mươi lên tờ giấy vàng.

“Ba mươi?”, cô thì thầm, ngạc nhiên khi nhận ra rằng trước cô người ta đã xử hai mươi chín vụ.

Anh gật đầu. “Đừng lo, sẽ nhanh thôi mà. Có lẽ chúng ta sẽ ra khỏi đây trước mười một giờ. Tùy vào việc tòa quyết thế nào”.

“Tôi có phải ở đây không?”

“Không cần thiết. Cô có thể chờ bên ngoài nếu cô muốn”.

Cô chọn phương án chờ. Căn phòng tạo ra cảm giác ức chế không thể chịu nổi. Cô đứng dậy, ra khỏi phòng xử và vội vã bước vào căn phòng trống như muốn trốn chạy.

Chỉ còn hai bước trước khi bước vào phòng nghỉ, cô dừng lại - chỉ để tránh không đâm sầm vào Ian.

Cả hai đều chôn chân tại chỗ, họ trân trối nhìn nhau. Cecilia chẳng biết nói gì; rõ ràng Ian cũng vậy. Trông anh rất đẹp trai trong chiếc áo xanh hải quân, điều này khiến cô nhớ lại lần đầu tiên gặp gỡ. Anh cao, dáng người thon chắc và có đôi mắt xanh mê hoặc nhất mà cô đã từng thấy. Cecilia nghĩ rằng nếu Allison Marie còn sống, hẳn con bé cũng sẽ có đôi mắt giống bố.

“Sắp xong rồi”. Ian hạ giọng nói và cố giấu cảm xúc của mình.

“Vâng”, cô đáp lại. Sau một thoáng im lặng, cô nói thêm. "Em không đi theo anh ra đây". Cô muốn anh biết điều đó.

"Anh cũng đoán vậy".

“Em cảm giác như những bức tường đang khép lại với em”.

Anh chẳng nói gì và thả mình xuống một trong những chiếc ghế gỗ chạy dọc tường bên ngoài phòng xử. Anh cúi về phía trước, tay ôm lấy gối. Cô ngồi ở đầu kia của ghế, cảm thấy cực kỳ khó chịu. Những người khác rời khỏi phòng xử đông đúc. Họ biến mất hoặc tìm một góc khuất để trao đổi với luật sư của mình. Tiếng thì thào của họ vọng vào tường đá.

“Anh biết là em chẳng tin anh nhưng anh xin lỗi đã để sự việc đến thế này”, Ian bảo cô.

“Em cũng vậy”. Rồi cô nói với anh, "nhưng cần phải thế".

“Anh đồng ý với em”. Anh ngồi thẳng dậy, khoanh tay trước ngực, lưng anh thẳng tắp. Anh chẳng hề nhìn lại cô.

Tệ thật - cả hai lại ngồi đây trong hoàn cảnh này. Nhưng nếu như anh có thể giả vờ là cô không ở đó thì cô cũng có thể làm tương tự. Mệt mỏi, cô tựa lưng vào ghế. Sẽ phải chờ lâu đây.

“Chào ông”, Charlotte Jefferson vui vẻ chào khi bước vào căn phòng riêng ở Trung tâm An dưỡng vịnh Cedar.

“Tôi biết ông là người mới đến”. Ông già tóc bạc trắng vươn người ra từ trong xe lăn và nhìn bà bằng đôi mắt nâu. Mặc dù tuổi cao và bệnh tật nhưng bà vẫn có thể nhận ra đây từng là một người đàn ông đẹp trai. Đáng người ông không thể lần vào đầu được.

“Ông không cần trả lời đâu”, bà bảo ông. “Tôi biết ông là một bệnh nhân đột quỵ. Tôi chỉ muốn tự giới thiệu. Tôi là Charlotte Jefferson. Tôi ghé qua đây để xem có thể giúp gì được ông thôi”.

Ông chậm rãi ngược lên nhìn bà rồi cố hết sức lắc đầu.

“Ông không cần phải nói tên. Tôi đã đọc ngoài cửa rồi. Ông là Thomas Harding”, bà ngừng lại.

“Janet Lester - người phục vụ ở đây đã nhắc tới ông cách đây vài ngày. Tôi rất thích cái tên Thomas bà vui vẻ. “Tôi đoán bạn bè gọi ông là Tom”.

Một nụ cười yếu ớt hiện ra chứng tỏ bà đã đoán đúng.

“Là tôi nghĩ vậy thôi”. Charlotte không có ý tự đề cao, nhưng bà biết chắc chắn cái cảm giác một mình đến thành phố lạ, lại chẳng quen biết ai, thì một trái tim đơn lẻ sẽ rất cô đơn. “Tôi có người bạn thân ở đây đã nhiều năm và thứ năm tuần nào tôi cũng đến thăm bà ấy. Nó đã trở thành một thói quen. Đến mức sau khi Barbara lên thiên đàng, tôi vẫn tiếp tục thói quen ấy. Tuần trước, Janet bảo tôi là ông vừa tới. Vì vậy tôi quyết định hôm nay tới đây để giới thiệu bản thân mình với ông”.

Ông cố nhắc tay phải của mình mà không được.

“Ông muốn lấy gì để tôi giúp ông?”, bà ân cần hỏi.

Ông lại lắc đầu rồi run rẩy chỉ vào cái ghế đối diện với ông.

“À, tôi hiểu rồi. Ông đang muốn bảo tôi ngồi xuống”.

Ông cố mỉm cười, mặc dù rất khó khăn.

“Vâng. Máy con chó này đang sửa đây”.

Bà nói đùa một cách hài hước, rồi ngồi xuống ghế và chỉ vào đế giày của mình nơi phát ra những tiếng kêu cọt két.

Tom theo dõi bà, mắt ánh lên vẻ thích thú.

“Tôi đoán ông muốn biết một chút về vịnh Cedar. Ông Chúa là ông được chuyển đến đây Janet bảo ban đầu ông đề nghị được chuyển đến vịnh Cedar nhưng lại bị đưa đến Trung tâm ở Seattle. Tôi đã nghe về những gì xảy ra ở đó. Tôi chỉ có thể nói là thật đáng xấu hổ”. Theo Janet, Trung tâm An dưỡng trước của Tom đã bị đóng cửa vì một số vi phạm nghiêm trọng. Các bệnh nhân, hầu

hết là những người được bảo trợ, đã được chuyển đến một số đơn vị chăm sóc nằm rải rác ở Oa-sinh-ton.

“Tôi rất mừng vì ông đã đến vịnh Cedar này đó là một thị trấn nhỏ rất thú vị Tom à”, bà cố nhắc đến tên ông. Bà muốn ông có cảm giác mình được công nhận. Ông đã phải chịu đựng một thời gian ở cơ sở điều trị không đạt tiêu chuẩn. Thực ra, Janet đã bảo bà rằng đội ngũ nhân viên ở đó rất tắc trách. Charlotte thấy giật mình, bà không thể hiểu nổi điều đó. Không thể tưởng tượng được người ta lại có thể đối xử tồi tệ với một người dễ bị tổn thương như Tom. Không thể tưởng tượng được người ta lại có thể sao nhãng với ông, để ông nằm cả ngày trên một cái giường bản thủ và chẳng ai nói chuyện cho ông khuấy khỏa.

“Từ đây, ông có thể ngắm bến du thuyền”, bà nói hết sức nhiệt tình. “Chúng tôi rất tự hào về bến cảng này. Mùa hè, sẽ có một lễ hội tuyệt vời. Còn tất cả các ngày thứ bảy lúc nào cũng vậy khu “Hội chợ nông dân” gần thư viện kín đặc xe đỗ. Thuyền đánh cá neo đây cầu tàu để bán hàng. Ôi! Tôm ở kênh đào Hood khi còn tươi rói trên thuyền ngon cực kỳ! Chẳng thể có gì sánh được!”

Thấy Tom có vẻ đang lắng nghe, bà dần thêm: “Nào! Tôi biết bắt đầu kể từ đâu cho ông nghe về vịnh Cedar nhỉ!”, bà có vẻ hơi lúng túng. “Đây là một thị trấn nhỏ. Dân số có lẽ chưa đến năm nghìn người. Chồng tôi, Clyde, và tôi đều đến từ vùng Yakima ở phía Đông của bang này và chúng tôi chuyển đến đây sau chiến tranh Thế giới thứ hai. Lúc đó, vịnh Cedar là nơi duy nhất trong hạt có đèn giao thông. Đó là cách đây năm mươi năm”. Năm mươi năm rồi. Sao ngàn ấy thời gian có thể trôi qua nhanh thế nhỉ?

“Vịnh Cedar đã thay đổi đôi chút nhưng vẫn giữ được những nét đẹp ban đầu”, bà nói. “Rất nhiều người ở đây làm việc cho xưởng đóng tàu Bremerton từ những năm bốn mươi. Và lẽ dĩ nhiên, ngành hải quân có tác động lớn lên kinh tế của thị trấn”.

Hẳn là Tom cũng đoán thế khi xưởng đóng tàu Bremerton của Hải quân nằm phía bên kia của vịnh. Hàng loạt tàu hàng không mẫu hạm(1) khổng lồ xếp hàng ở bến cảng và cả các dãy tàu ngầm nữa chứ. Những chiếc tàu ngầm hạt nhân đỗ ở khu tàu ngầm ngoài khơi Bangor. Vào những ngày trời u ám, đội tàu nhỏ màu xám như hòa quyện với màu đen xám của bầu trời.

Tom để tay phải lên trái tim mình.

“Ông từng ở trong quân đội à?”, bà hỏi.

Người đàn ông yếu ớt gật đầu.

“Chúa ban phước cho ông”, Charlotte thốt lên. “Người ta bảo rằng chúng ta là thế hệ vĩ đại nhất khi đã sống qua thời kỳ suy thoái và chiến tranh. Và ông biết không? Họ nói đúng. Giới trẻ ngày nay chẳng biết ý nghĩa của từ hy sinh là gì. Chúng có mọi thứ quá dễ dàng, nhưng mà này đó chỉ là quan điểm của tôi thôi”.

Mắt Tom mở to và Charlotte có thể nhận ra là ông đồng ý với bà.

Không muốn lạc chủ đề, bà ngừng lại, cắn môi dưới. Bây giờ tôi có thể kể gì với ông nữa nhỉ?, bà lẩm bẩm: "À, có điều này rất hay, thể thao ở vịnh Cedar rất mạnh. Mùa thu, vào các tối thứ sáu, nửa thị trấn tham gia vào các trận bóng của trường trung học. Thời điểm này trong năm là mùa chơi bóng rổ. Cách đây hai năm, đội bóng của vịnh đã giành được giải Quán quân toàn bang đấy. Cháu trai lớn nhất của tôi...", bà ngập ngừng và nhìn xa xăm, chìm vào dòng suy nghĩ: "Jordan rất có triển vọng để trở thành một cầu thủ bóng chày giỏi, nhưng nó bị chết đuối cách đây mười lăm năm". Bà không biết điều gì khiến bà nhớ tới Jordan và bà ước gì mình đừng cảm thấy nhớ nó đến thế. Một nỗi buồn quen thuộc xâm chiếm trái tim bà: "Tôi không nghĩ là tôi có thể quên cái chết của thằng bé".

Tom yếu ớt vươn về phía bà như thể muốn đặt tay lên tay bà.

Đó là một hành động đầy thiện chí. Tôi xin lỗi, bà thì thầm. "Tôi không cố ý nói về chuyện này. Con gái tôi sống ở vịnh Cedar" bà cố tỏ ra vui vẻ trở lại. "Nó là một thẩm phán - thẩm phán Olivia Lockhart - và tôi rất tự hào về nó. Khi còn nhỏ Olivia gầy gò xương, nhưng lớn lên nó lại cao lớn. Ngạc nhiên thật. Bây giờ hơn năm mươi tuổi rồi và nó vẫn làm công việc lao động trí óc. Chỉ nhìn nó thôi ai cũng có thể nhận ra nó là người quan trọng. Đó là con gái tôi, một thẩm phán. Nhưng với tôi, nó luôn là cô bé mắt nâu nhỏ bé. Tôi rất thích ngồi trong phòng lúc nó xử án". Bà lắc đầu. "Thế là tôi đang nói về bản thân tôi chứ đâu phải vịnh Cedar". Nếu có người hỏi để bà trả lời, Charlotte sẽ thấy dễ dàng hơn nhiều, nhưng thật không may là Tom lại không thể hỏi được. "Chúng ta chỉ cách thành phố Seattle một chuyến phà nhưng chúng ta lại là một cộng đồng ở nông thôn. Tôi sống trong thị trấn là thật nhưng vẫn có rất nhiều người nuôi gà và ngựa. Tất nhiên, đó là ở ngoại ô".

Tom nhìn về phía bà gật đầu.

"Ông đang hỏi tôi à".

Nụ cười của ông cho bà biết là bà đã đoán đúng Charlotte mỉm cười hơi bối rối. Bà đưa tay lên đầu vuốt ve những lọn tóc xoắn mềm mại. Bảy mươi hai tuổi, mái tóc bà đã trắng xóa. Nhưng chính mái tóc ấy lại rất hợp với bà. Gương mặt bà ít nếp nhăn; bà vẫn tự hào về nước da của mình - phải chăng bà là một người phụ nữ hơi tự mãn?

"Tôi là một phụ nữ góa chồng", bà bắt đầu "Clyde mất đã gần hai mươi năm. Ông ấy chết trẻ quá, vì bị ung thư". Mắt bà nhìn xuống. "Ông ấy làm việc ở xưởng đóng tàu của hải quân. Chúng tôi có hai đứa con, William và Olivia. Ông biết đấy, Olivia là thẩm phán. William thì làm trong ngành năng lượng và đi khắp nơi trên thế giới. Olivia đã lấy chồng và định cư ngay ở vịnh Cedar này. Con gái nó cũng học cùng trường Trung học với nó. Nhà trường treo ảnh các khóa tốt nghiệp hàng năm lên tường, nên nhìn lại những gương mặt trẻ đang

tươi cười đó rồi nhìn lại chúng khi đã có tuổi khá là thú vị”. Charlotte trở nên trầm ngâm.

“Justine cũng có ảnh ở đó. Nó là chị em sinh đôi với Jordan và, ôi, tôi thấy lo lắng về con bé. Bây giờ nó hai mươi tám tuổi và đang hẹn hò một người đàn ông đúng tuổi mà cả tôi và mẹ con bé đều không thấy tin tưởng”.

Charlotte dừng lại không nói gì thêm. “James là con út của Olivia và nó đang trong ngành Hải quân. Tất cả chúng tôi đều sốc khi nó ghi danh vào ngành này. William và vợ nó thì quyết định không sinh con và thỉnh thoảng tôi lại tự hỏi không biết bây giờ chúng có tiếc nuối không. Tôi nghĩ William thì có nhưng Georgia thì không”. Mặc dù cả hai người con đều đã bước sang tuổi năm mươi nhưng Charlotte vẫn thấy lo lắng. Mắt Tom đang nhắm lại bỗng mở choàng ra.

“Ông mệt rồi”, Charlotte chợt nhận ra là bà đang nói về nỗi lo lắng đối với con cái và các cháu mình nhiều hơn là miêu tả cho Tom biết về vịnh Cedar.

Ông lắc nhẹ đầu như thể không muốn bà rời khỏi đó.

Charlotte đứng dậy và đặt tay lên vai ông.

“Tom, tôi sẽ trở lại thăm ông sớm. Ông nên ngủ đi. Hơn nữa cũng đến giờ tôi nên đến tòa án rồi. Sáng nay Olivia có phiên tòa và tôi sắp đan xong một cái chăn cho trẻ con”. Biết là mình nên giải thích, bà nói thêm. “Ở tòa án, tôi đan hiệu quả nhất. Tờ Bản tin vùng vịnh Cedar đã viết một bài về tôi cách đây hai năm và chụp cả hình tôi nữa đấy. Trong bức ảnh đó, tôi đang ngồi ở tòa với đôi kim đan và cuộn len. Tôi nhớ rồi, nếu ông thích nghe tin tức, mỗi lần đến chơi tôi sẽ mang theo báo địa phương và đọc cho ông nghe. Tuần này, tôi chỉ có số báo ra ngày thứ tư. Tờ báo này mới được phát hành và người ta mới chỉ tìm được một biên tập viên. Họ phát hành hai số một tuần. Ông thấy hay không?”.

Tom mỉm cười.

“Đây là một thị trấn nhỏ đáng yêu”, Charlotte nói cúi xuống đặt tay lên tay ông. “Ông sẽ rất thích nơi này”.

Bà đi ra ngoài cửa và nhận thấy người bạn mới của mình không có lấy một vật áo choàng. Những người phụ nữ ở Trung tâm người cao tuổi sẽ sớm xử lý việc đó. Những căn phòng này quá lạnh đặc biệt là trong suốt mùa đông khắc nghiệt ở vịnh Cedar. Người đàn ông này sẽ thật buồn nếu chẳng có ai quan tâm xem ông có được thoải mái không.

“Tôi sẽ sớm quay lại”, bà nhắc lại. Tom gật đầu cười hài lòng. Ôi, thời trai trẻ chắc hẳn ông từng là một người đàn ông rất quyến rũ.

Khi bà bước ra cửa chính, Janet ngăn bà lại. “Bà đã tự giới thiệu mình với Tom Harding chưa?”

“Rồi. Thật là một người đàn ông đáng yêu”.

“Cháu biết bà sẽ nghĩ vậy mà. Bà chính xác là người ông ấy cần đấy”.

“Ông ấy không có gia đình à?”.

“Trong hồ sơ của ông ấy không ghi. Ông ấy bị đột quỵ gần năm năm rồi và chẳng bao giờ có người đến thăm”. Cô ngừng lại, nhíu mày. “Nhưng cháu không biết chúng ta có thể tin tưởng được vào việc lưu giữ hồ sơ ở Trung tâm dưỡng lão Haven không”.

“Ông ấy đã ở đó bao lâu?”.

Janet nhún vai. “Cháu không biết chính xác. Ít nhất là năm năm sau khi ông ấy ra viện”.

“Ôi, người đàn ông tội nghiệp, Ông ấy...”.

“Ông ấy cần một người bạn”, Janet kết thúc câu nói hộ bà.

“Đúng, ông ấy đã tìm được một người bạn rồi”, Charlotte nói. Bà vẫn luôn là một người biết nói chuyện. Clyde thường bảo rằng bà có khả năng làm bạn với cả bức tường. Ông nói vậy là có ý khen và bà vui vẻ nhận lời khen ấy của ông.

Ngẫm nghĩ một lúc, bà quyết định sẽ không để những người phụ nữ ở trung tâm đan áo choàng cho Tom nữa. Bà sẽ tự làm ngay sau khi đan xong chiếc chăn cho em bé. Lần vào thăm tới, bà sẽ có quà tặng ông, một thứ giúp ông ấm áp - chiếc áo choàng... và tình bạn của bà.

Thẩm phán Olivia Lockhart cũng gặp nhiều khó khăn trong các vụ xử lý hôn - công việc mà chị ít hứng thú nhất trong tòa án. Chị đã ngồi trên chiếc ghế quan tòa hai năm và đã chứng kiến rất nhiều câu chuyện, nhiều gương mặt đau khổ vì hôn nhân tan vỡ. Cũng có những vụ tương tự như vụ này.

Ian và Cecilia đang đề nghị hủy bỏ bản thỏa thuận viết tay đã được công chứng của họ. Ngay khi không còn bản thỏa thuận ấy, cuộc hôn nhân của họ sẽ chấm dứt. Luật sư ngồi ngay phía trước cô, bên cạnh thân chủ của họ.

Olivia nhìn hồ sơ và để ý thấy là nó được ghi ngày và ký cách đây chưa đầy một năm. Chị không thể hiểu nổi tại sao một cuộc hôn nhân lại có thể tan vỡ nhanh đến thế. Chị ngẩng lên và nhìn kỹ đôi vợ chồng. Họ còn trẻ quá và cả hai đều đang nhìn chăm chú xuống chân mình. Ian Randall có vẻ là một thanh niên có trách nhiệm, nhưng có lẽ đây là lần đầu tiên anh xa nhà, xa gia đình để vào quân ngũ. Người vợ này là một người phụ nữ mong manh, gầy guộc với đôi mắt đen thẳm. Mái tóc nâu thẳng ôm lấy khuôn mặt hình trái tim và dài chấm vai. Chắc là do căng thẳng nên cô ta cứ quăn đi quăn lại lọn tóc ở cạnh tai.

“Tôi phải nói rằng đây là bản gốc”, Olivia lẩm bẩm đọc lại vài dòng. Nội dung rất rõ ràng. Theo thỏa thuận này, một trong hai người vợ hoặc chồng nộp đơn xin ly hôn sẽ phải trang trải toàn bộ nợ nần.

Chắc chắn trái tim và tình cảm của họ đã thay đổi, Olivia liếc qua danh sách tóm tắt các khoản nợ tồn đọng và thấy rằng hai người đã chia đều. Tất nhiên, nếu cuộc hôn nhân này kéo dài hơn nữa những khoản nợ nần ấy sẽ nghiêm trọng

hơn - một khoản thế chấp, có lẽ là để trả tiền mua xe hơi chẳng hạn... Olivia cho rằng việc đó sẽ khiến cặp vợ chồng đang mâu thuẫn này tiếp tục duy trì cuộc hôn nhân. Những khoản nợ này lên tới bảy nghìn đô la. Ian Randall chịu trách nhiệm thanh toán toàn bộ những hóa đơn sử dụng thẻ tín dụng; còn Cecilia Randall đã nhất trí là thanh toán toàn bộ những hóa đơn sử dụng dịch vụ, bao gồm một hóa đơn điện thoại ba trăm đô la và thật kỳ cục, cả một khoản hai trăm đô la cho một cửa hàng hoa. Chị nhận thấy khoản nợ lớn nhất là chi phí trả cho việc an táng và cả hai người đều thống nhất chia đều.

"Cả hai bên đều đi đến một thỏa thuận liên quan đến các khoản nợ tích tụ trong thời gian hai người lấy nhau", Allan Harris khẳng định.

Rõ ràng trong tình huống này, chỉ xem giấy tờ thôi là chưa đủ. "Trong gia đình có ai chết à?", Olivia hỏi, và hướng về vị luật sư vừa nói.

Allan gật đầu. "Một đứa trẻ".

Olivia nhói đau. "Tôi biết".

"Con gái chúng tôi bị đẻ non và bị tim bẩm sinh", Cecilia Randall nói chỉ đủ nghe. "Tên nó là Allison".

"Allison Marie Randall" anh chồng thủy thủ nói thêm. Olivia thấy hai vợ chồng họ liếc nhau. Cecilia quay đi nhưng Olivia vẫn kịp nhận ra nỗi đau đớn, giận dữ và buồn khổ trong ánh mắt của cô ta. Chị cảm nhận được điều đó vì chị cũng đã từng trải nghiệm những cảm xúc này khi cuộc hôn nhân của chính mình tan vỡ.

Cả hai tiếp tục chờ đợi quyết định của Olivia. Vì mọi thứ đều theo đúng trật tự và cả hai đều nhất trí nên chẳng có mấy lý do để trì hoãn quy trình xử án. Phiên tòa này đơn giản chỉ là một hình thức để họ có thể chấm dứt cuộc hôn nhân.

"Bảy nghìn đôla là khoản nợ khá lớn trong vòng vài tháng", Olivia cố kéo dài thời gian chờ đợi của họ.

"Tôi đồng ý, thưa Quý toà", Brad Dumas nhanh chóng chen vào, "nhưng cũng có trường hợp có tình tiết giảm nhẹ". Olivia bắt gặp ánh mắt của mẹ mình ở trong phòng xử án. Bà thường ngồi ở hàng trước, luôn bận bịu với đôi kim đan và cuộn len. Nhưng lúc này Charlotte lại không đan nữa. Bà ngừng lại, những ngón tay bà xiết nhẹ đôi kim đan như thể bà cũng hiểu tầm quan trọng của những gì đang diễn ra.

Olivia ngáp ngừng, điều này chẳng giống tác phong của chị chút nào. Chị vốn nổi tiếng là người nhanh nhẹn và quyết đoán. Những gì đôi vợ chồng này cần là một bàn tay dịu dàng và yêu thương để dẫn dắt họ vượt qua khổ đau. Kết thúc cuộc hôn nhân của họ chẳng giải quyết được vấn đề gì, kinh nghiệm cá nhân đã dạy Olivia như thế. Nếu vợ chồng nhà Randall kiên quyết ly dị Olivia

sẽ dọn giúp họ con đường một chiều để đến với đau khổ và tội lỗi. Bởi về mặt pháp lý, chị chẳng có lý do gì để hủy bỏ thỏa thuận của họ. Nhưng...

“Tôi sẽ ngừng lại mười phút... để xem xét lại thỏa thuận này”, Olivia thông báo. Và rồi trong khi mọi người chưa kịp bàng hoàng, chị đã đứng dậy và đi về phía phòng mình. Sau lưng chị, mọi người vội vã đứng dậy và thì thào to nhỏ.

Olivia ngồi ở bàn, ngả lưng vào chiếc ghế da và nhắm mắt lại. Chị bắt giặc liên tưởng chuyện của bản thân mình với chuyện của Cecilia Randall. Cách đây mười lăm năm, Olivia đã mất đứa con trai lớn. Những năm tháng đó đã qua đi, nhưng nỗi đau về cái chết của Jordan chưa bao giờ phai nhạt và có lẽ cũng chẳng bao giờ có thể xóa nhòa trong chị. Mười hai tháng sau khi cậu con trai bị chết đuối, cả thế giới của Olivia tan vỡ. Đầu tiên là mất con, và sau đó là mất chồng. Mới đầu, những vấn đề nhỏ nhặt bắt đầu len lỏi vào cuộc sống hôn nhân của chị - chẳng có gì lớn lao, chẳng có gì quá sức hay không bình thường, chỉ là những căng thẳng đặc trưng mà bất cứ một cặp vợ chồng nào cùng đi làm và có ba đứa con cũng phải trải qua. Nhưng sau cái chết của Jordan, sự căng thẳng mâu thuẫn tăng lên gấp mười lần, tới mức không thể vượt qua được. Olivia chưa kịp đánh giá những gì họ đang làm thì đã chia tay. Không lâu sau đó, Olivia và Stan ra tòa, và thẩm phán đã chính thức chấp thuận cho họ ly hôn. Ba tháng sau, Stan khiến Olivia và mọi người sửng sốt vì anh ta đã tái hôn. Rõ ràng trước đó anh đã chia sẻ những vấn đề của mình với người phụ nữ kia và giữ bí mật mối quan hệ đó mà Olivia không hề hay biết.

Có tiếng gõ cửa, Olivia chưa kịp trả lời thì bà Charlotte đã bước vào Olivia ngồi thẳng lên. Chị biết mẹ sẽ tận dụng cơ hội này để nói chuyện với mình “Chào mẹ”.

“Mẹ không làm phiền con đây chứ?”.

Olivia lắc đầu. Charlotte biết rõ đối với bà, cánh cửa phòng con gái luôn rộng mở.

“Ôi, tốt rồi”. Ngay lập tức, Charlotte đi thẳng vào vấn đề. “Thật đáng tiếc, cặp vợ chồng trẻ đó muốn thoát ra khỏi cuộc hôn nhân, vì họ hầu như không có cơ hội để hiểu nhau”.

Olivia cũng nghĩ vậy.

“Mẹ cảm thấy chẳng ai trong số họ muốn ly hôn. Có thể mẹ sai, nhưng...”.

“Mẹ, mẹ biết là con không muốn bàn về trường hợp của con”.

“Ừ mẹ biết, nhưng đôi khi mẹ cũng không thể giúp được chính mình”. Charlotte bắt đầu nhìn ra cửa, rõ ràng bà đã quyết định nói thật mọi chuyện. “Mẹ không biết mẹ từng nói với con chuyện này chưa, nhưng năm đầu tiên, mẹ và bố con cũng chẳng hòa hợp với nhau”.

Câu chuyện này hoàn toàn mới mẻ với Olivia.

“Clyde là người đàn ông cứng đầu cứng cổ và như con đã biết, mẹ cũng là người mạnh mẽ. Trong năm đầu tiên, bố mẹ toàn cãi nhau”, Charlotte kể. “Và rồi, mẹ chưa kịp hiểu thì đã mang thai anh con, và ừ..., bố mẹ đã hiểu ra mọi chuyện. Bố mẹ đã có nhiều năm hòa hợp với nhau”. Tay bà xiết chặt ví và cái túi đan. “Bố con là tình yêu của đời mẹ”. Dường như bà đã nói nhiều hơn những gì mình định nói. Charlotte bước ra khỏi phòng và nhẹ nhàng đóng cánh cửa phía sau lưng mình.

Olivia mỉm cười đứng dậy. Mẹ đã nói chính xác những gì chị cần nghe. Chị trở lại phòng xử, chị đã biết mình phải quyết định như thế nào. Ngay khi chị vừa ngồi xuống, vợ chồng nhà Randall và luật sư của họ tiến đến ghé của mình. Cecilia Randall bước về phía trước, mắt mở to nhìn chăm chăm một cách vô hồn vào khoảng không. Ian Randall thì cứng rắn và có vẻ không nao núng, như thể anh đã chuẩn bị trước để sẵn sàng.

“Tôi có thể khẳng định,” Olivia bắt đầu, “rằng các bên tham gia vào bản thỏa thuận này sau khi đã cân nhắc kỹ lưỡng vấn đề được đưa ra trước phiên tòa này - vấn đề ly hôn. Rõ ràng họ đã ký một bản thỏa thuận với giá trị lớn cho cuộc hôn nhân này và đó là một bản hợp đồng. Mục đích của họ là tránh hậu quả như hiện nay - ly hôn một cách dễ dàng. Vì vậy, tôi sẽ không đặt thỏa thuận này sang một bên và bỏ qua nó. Vấn đề này cần giải quyết ở tòa. Đồng thời, tôi đề nghị các bên nên đi tư vấn hoặc nộp đơn đề nghị lên Trung tâm giải quyết tranh chấp để làm rõ vấn đề này”. Cả hai vợ chồng và luật sư của họ đều tiến gần hơn như thể họ đã không nghe được chính xác những gì thẩm phán đang nói.

Allan Harris và Brad Dumas lập tức xem lại phần ghi chép của mình. Cảnh tượng thật tức cười khi hai luật sư vội vã đọc lại bản thỏa thuận tiền hôn nhân của thân chủ.

“Xin lỗi, thưa Quý tòa”. Brad Dumas giơ tay lên phản ứng trước.

“Cả hai bên đều chấp thuận ký bản thỏa thuận này”, Allan Harris đưa ra lý lẽ.

“Ông Randall đã nhất trí gạt thỏa thuận sang một bên và sẵn sàng chia sẻ trách nhiệm nợ nần”.

“Bà thẩm phán nói gì?”. Cecilia Randall nhìn Allan Harris hỏi.

“Tôi muốn làm sáng tỏ, thưa Quý tòa”, Brad Dumas có vẻ bối rối.

“Thỏa thuận đúng như trong văn bản, không có điều gì cần làm sáng tỏ nữa”, Olivia khẳng định.

“Tòa sẽ không quan tâm đến bản thỏa thuận chứ?”. Allan Harris ngập ngừng hỏi. Anh có vẻ lúng túng.

“Không, các luật sư, tôi sẽ không đặt nó sang một bên vì những lý do tôi vừa nêu ra”.

Allan Harris và Brad Dumas chăm chú nhìn Olivia.

"Có vấn đề gì không, các quý ông?"

"À..."

Olivia ra hiệu cho họ lui sang một bên. "Hãy gặp thư ký và lên kế hoạch một ngày xử khác".

"Điều này có nghĩa là chúng ta không thể xử lý hôn vụ này?", Cecilia hỏi luật sư của cô.

"Anh cũng muốn ly hôn như em", Ian Randall khẳng khái.

Olivia gõ búa. "Không tranh cãi trước tòa", chị nhắc. Nếu cặp vợ chồng này muốn tranh cãi, họ có thể làm điều đó ở chỗ khác.

Allan Harris và Brad Dumas cầm giấy tờ và va-li lên rồi đi như thể họ đang bị sốc một cách nặng nề.

"Có phương án nào khác không?" Cecilia Randall hỏi Allan Harris khi họ bước ra phía cửa.

"Chúng ta có thể kháng cáo nhưng..."

"Nhưng như thế lệ phí càng cao", Ian đứng ngay phía sau luật sư của anh và phản đối. Rõ ràng Brad vẫn còn chết chắng chưa thể mở miệng được.

"Tôi không hiểu những gì đang diễn ra", Cecilia lẩm bẩm ngay khi cô ra tới xử phòng xử.

"Chúng ta không thể làm gì đó sao?"

"Thẩm phán đã nói rằng chúng ta phải đưa việc này ra trước tòa?". Ian Randall có vẻ hoài nghi. "Việc này sẽ tốn kém đến thế nào nhỉ?"

"Rất tốn đấy". Allan Harris trả lời ngay như thể rất thích thú khi nắm thóp được chồng của thân chủ mình

"Nhưng đó không phải là những gì tôi muốn", Cecilia thốt lên.

"Vậy tôi gợi ý cô nên làm những gì thẩm phán đã nêu ra. Cô hãy đi tư vấn hoặc liên lạc với Trung tâm giải quyết tranh chấp".

"Tôi sẽ không đưa vấn đề của mình ra trước một đám người lạ".

Ian Randall vừa nói vừa bước ra khỏi tòa án Brad Dumas bước theo thân chủ mình nhưng không quên ném về phía Olivia một cái nhìn khó chịu.

Allan Harris thì đứng đó lắc đầu, anh có vẻ hoài nghi.

Vị chấp hành viên đọc con số tiếp theo và Allan vẫn đứng như trời trồng ở đó.

Cecilia quay đi, nhưng không kịp giấu nước mắt đang giàn dụa. Olivia cảm thấy hơi nhói con tim, và chị tin là mình đã hành động đúng.

“Sao có thể thế được?” Cecilia hỏi.

“Tôi không hiểu”. Olivia nghe thấy Allan Harris lẩm bẩm. “Kỳ cục thật”.

Cecilia Randall lắc đầu. “Anh nói đúng”. Cô nói khẽ và nhún vai, thu mình trong chiếc áo choàng. “Những điều như thế này không nên xảy ra, nhưng nó xảy ra rồi đấy thôi”.

Ghi chú: (1). Là chiếc tàu được thiết kế để triển khai và thu hồi lại máy bay, có vai trò như một căn cứ không quân trên biển. Nó còn được gọi là tàu sân bay